

SHANA ABÉ

A MÁSODIK
MRS. ASTOR

SHANA ABÉ

A MÁSDIK
MRS. ASTOR

Nászút a Titanicon

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Shana Abé: *The Second Mrs. Astor*
First published in 2021 by Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street New York, NY10018

Fordította
Gázsity Mila

Szerkesztette
Koronczai-Fekete Viktória

Borítóterv
Kristine Mills

ISBN 978-963-544-651-3

Minden jog fenntartva

© Five Rabbits, Inc. 2021

© Kossuth Kiadó 2022

© Hungarian translation Gázsity Mila 2022

Cover art © Lee Avison / Arcangel Images

*Wendy McCurdynek, mélységes hálával,
mert esélyt adott ennek a szomorú tündérmesének.*

Prológus

1912. augusztus 23.

Drága Jakey-m!

Tőlem kaptad apád nevét, tőle a szemedet és a szőke fürtjeidet örökölted. Úgy sejtem, hogy az állad az enyém, és ez így van rendjén. Apád a maga figyelemre méltó és magányos módján kitűnt minden ismerősünk közül, föléjük tornyosult, az én szívem fölé egészen biztosan. Egy ilyen férfinak nem létezhet igazi, élő mása – még te sem lehetsz az.

Amikor ezeket a sorokat írom, a mózeskosaradban fekszel. Olyan kicsi vagy, olyan békés. Amikor a gyerekszoba ablakán besuhanó szellő meglíbbenti a csipkefüggönnyt, magával sodorva a lovak, az esőben átázott nyári föld szagát, a csücsörítétedet mosolynak látom, ami a szívemig hatol. Elszomorodom, amikor belém nyilall, hogy te már sohasem fogod megismerni Jacket, ahogy ő sem téged. Négy hónap telt el, de még mindig olyan kegyetlenül mar a szívembe a gondolat, mint egy hátulról érkező, alattomos csapás: Jack sohasem láthatja ezt a gödröcskés mosolyt, nem ujjonghat, amikor megteszed

az első lépéseidet, nem szerethet bele a lábujjacskáidba, gurgulázó kacagásodba – ahogy neked sem lesz róla egyetlen emléked sem, nagyszerű, csodaszámba menő kisfiam.

Az én elmémet azonban előntik az emlékképek, a Jackről szóló emlékek vízesése lettem, beleveszek az áradatukba, ezért a kedvedért – és talán a saját lelki békém érdekében is – leírok mindent, amit csak tudok. Egy nap, egy távoli napon pedig átadom majd neked ezeket, és attól fogva az én emlékeim a tiédek lesznek.

Nem a közös életünk végével kezdem, mert arról egyébként is hallott már mindenki a világon; nem a mélyfekete, szaténfényű éjszakával, a mély, morajló remegéssel, ami az ágyunkban fekvé is megrázta a testemet. Nem a kábulatban töltött percekkel kezdem, amíg ügyetlenkedve felöltöztem, mert öt hónapos terhes voltam, és mert annyira szerettem volna tovább aludni.

Emlékszem, hogy felmentünk a fedélzetre. Láttuk, ahogy a pánik egyre jobban elhatalmasodott a tömegben, majd káosz és sikoltozás volt mindenütt, míg végül minden az Észak-Atlanti-óceán martalékává vált.

Emlékszem, ahogy átsegítettek azon a megdőlt, sétafedélzetre néző ablakon, és meginogtam, amikor átléptem a keretén. Emlékszem apád kezére, ahogy erős, határozott mozdulattal betuszkolt a mentőcsónakba, és a nőkre is, akik nyüszítve, zokogva nyújtották a karjukat hajón maradt férjük felé. Az is mélyen él az emlékezetemben, ahogy megpróbáltam helyet találni a billegő kis mentőcsónakon.

Nos, úgy tűnik, mégiscsak a történet végével kezdtem. Ám mint ahogy említettem, ezt már mindenki ismeri, mindenki könnyet ejtett miatta, és hangot adott terjengős

és teljességgel kéretlen véleményének. A történetünk kezdete azonban egyedül a miénk volt.

Micsoda fenséges kezdet volt!

Apád akkor már hetek óta figyelt. Magamon éreztem a tekintetét, ha úgy alakult, hogy ugyanarra a kerti partira voltunk hivatalosak, ha ugyanazon a parkon lovagoltunk át, ha ugyanabba a klubba látogattunk el. Jack Astor ezredes Amerika leggazdagabb emberének számított, nehéz lett volna nem észrevenni. A pillantását még nehezebb lett volna semmibe venni: higgadt, csillogó, szürke szemét, amely tiszta volt, akár a téli hajnal.

(Egy alkalommal elkövettem azt a hibát, hogy ezt neki is elmondtam. Elnevette magát, csókot nyomott az arcomra, és elvakult rajongónak nevezett. Pedig biztos, hogy árnyaltan fogalmaztam. Végtére is téli hajnalhoz hasonlítottam.)

A nagyanyád valósággal lebegett a remény rá-rátörő hullámain. Nagypád gyakorlatiasabb volt, de éppilyen bizakodó. Mintha egyiküket sem zavarta volna, hogy Jack elvált férfi, és majdnem harminc évvel idősebb nálam.

– Szerencésnek mondhatja magát, ha megkap – jelentette ki apám.

– Ne ellenkezz vele semmiben! – utasított anyám.

– De hiszen mindössze annyit mondott, hogy: „Üdvözlöm.” Ezenkívül alig szólt hozzám – mutattam rá, ám mindhárman tudtuk, hogy csak idő és alkalom kérdése, s mindez megváltozik. Fiatal voltam, de már nem annyira fiatal. Egy sereg érdeklődő fiatalember legyeskedett körülöttem, aki piknikekre és teákra kíséretett. Én viszont pontosan tudtam, hogy mit jelent Astor ezredes tiszta, józan pillantása.

Meghívott bennünket egy hétvégére Bar Harbor-i nyaralójába, pedig volt a városban egy – jóval szerényebb – házunk, ahol a nyarakat töltöttük. Verőfényes augusztus volt Maine-ben, mindent átjárt a lonc, a lekaszált fű és a tenger markáns, sós illata. Abban a néhány napban nem egyedül mi vendégeskedtünk az ezredesnél, ám a személyzet figyelmessége, a lakrészünk eleganciája arra utalt, hogy csak mi számítunk.

Volt táncmulatság, hétfogásos lakomák, és Jack gőzmotoros jachtján, a Nomán körülhajóztuk az öblöt, ahol tengeribeteg lettem, de azt hiszem, sikerült ügyesen lepleznem a rosszullétemet. Whisteztünk*, krocketteztünk, az urak pedig pókereztek. A semmittevéssel töltött órák gyorsan teltek, és egyetlen fontos momentum kivételével csak homályosan tudom felidézni ezeket.

Anyám, apám és Katherine lepihentek a szombati ebéd után. Az ezredes azt tervezte, hogy később autókázni visz bennünket a tengerpartra, és anyám szerette volna a legjobb formáját mutatni, mivel a sajtó már akkor is a nyomunkban járt. Én úgy ítéltem meg, hogy eleve a legjobb formámban vagyok, és végtelenül hosszúnak tűnt az óra, amit fűzőben, hajtúkkal a hajamban, ágyban kellett volna töltenem. Mihelyt anyám horkolni kezdett, kiosontam a szobából.

Így esett, hogy egyedül üldögéltem a nyaraló könyvtárszobájának egyik sarkában – amely valóságos rézből és mahagóniból megalkotott erődítmény volt –, és egy könyvet lapozgattam, amiről gyanítottam, hogy görög költészet lehet. Egy tiszteletre méltó leányinternátus sikeres

* Angol kártyajáték, amely a 18–19. században rendkívül népszerű volt. (A szerk.)

növendékeként az erősségem a latin volt, görögül nem beszéltem, nem olvastam, és legfeljebb az ábécé alapvető betűit ismertem. Így hát csak tanulmányoztam a különös betűket, a versszakok szerkezetét, találgatva a hangokat és jelentéseket, amikor az ezredes belépett a helyiségbe.

Visszagondolva már sejtem, hogy becserkészett, és csak a megfelelő pillanatra várt, amikor végre kettesben lehetünk. Más körülmények között ezt a gondolatot hízélgőnek találtam volna, de fel is készültem volna a találkozásra, hiszen mégiscsak miatta töltöttem ott a hétvégét. Amikor azonban megpillantottam, csak erre tudtam gondolni: „Ó, ne!”

Szívből kívántam, bár egészen más kötet lenne a kezemben. Ha rákérdez, akkor vagy hazudnom kell – ó, igen, a görög költészet valóban oly isteni és csodás –, vagy pedig kénytelen leszek bevallani, hogy mindössze a betűk izgalmas formája ejtett rabul, mintha kisgyerek lennék.

Felnéztem, amikor elindult felém – magas volt, szikár, jóképű, világosbarna haját simán lefésülve hordta, a bajuszát takarosra vágva viselte.

– Szabad? – intett a szemben álló bordó bőrfotel felé.

– Tessék, csak nyugodtan. – Becsuktam a könyvet, és elfordítottam a gerincét, hogy a szoknyám redői eltakarják a címet és a szerzőt.

Leült, és egyik lábát átvette a másikon. A mögötte lévő ablakon át beszűrődött a tenger hullámairól visszavisszaverődő fény, és ezüstbe vont a haját, kikeményített gallérját, barnásszürke szerzsből varrt zakóját.

Mint már említettem, idősebb volt nálam, ám akkor, abban a ragyogó, vakító fényben akár fiatal is lehetett volna, aki életében először készül udvarolni.

Oldalra billentette a fejét, és a szemembe nézett.

- Hogy ön milyen gyönyörű, Miss Force!

Lesütöttem a szememet, ahogy tanultam, és csak ennyit mormoltam:

- Köszönöm.

- És milyen érthetetlen.

Erre újra felpillantottam. Érthetetlen? Ezt vajon bóknak szánta? - töprengtem.

Az ezredes elmosolyodott.

- Még sohasem ismertem ilyen hölgyet. Az ön elméje kész rejtély számomra.

- Ó, néha számomra is - feleltem. - Ám attól tartok, nem vagyok valami rejtélyes személy.

Hátravetette a fejét és felkacagott. Ekkor egy pillanatra megéreztem, micsoda hatalomnak vagyok birtokában azzal, hogy őszintén meg tudok nevetetni egy olyan férfit, mint amilyen John Jacob Astor, és hogy egyáltalán képes vagyok bármiféle reakciót kiváltani belőle. Az érzés villámként cikázott végig az ereimen.

Azt hiszem, abban a percben megpecsételődött a sorsunk.

1. fejezet

Newport, Rhode Island,
1907 júniusa

Madeleine voltaképpen még gyermeknek, vagyis „láthatatlannak” számított, amikor először pillantotta meg a férfit: tizenhárom éves volt, egy nyaraló iskolás lány, aki a tenger víztől csepegő, karjához, hátához tapadó fürtjeivel sellőnek is beillett volna. Fodros kalapkáját lekapta a fejről, és a lábát maga alá húzva kuporgott Bailey’s Beach durva szemű, ezüstös homokján. Arcát perzselte a szikrázó nap, de cseppet sem bánta, mert kellemes szél lengedezett. Ha fürdőkosztümben elnyúlni a parton, és „homokangyalt” csinálni hölgyhöz illő viselkedés lett volna, úgy Madeleine biztosan megtette volna.

Csakhogy ő nem ötesztendő volt, hanem tizenhárom. Éppen elmúlt délelőtt tizenegy, és az anyja is a közelben úszkált. Ebben az időszakban egyedül a hölgyek mártózhattak meg a vörösmoszattól zavaros hullámokban. Az anyja *mindig* a közelében volt, és Maddy már azzal is megszegte a szabályt, hogy levette a kalapkáját.

Vijjogó sirályok repültek el a feje fölött. Madeleine felnézett, és a tekintetével követte a nagy ívben repkedő mada-

rakat, tanulmányozta rongyosnak tűnő szárnyukat, az égen sötétén kirajzolódó, köröző, le-lecsapó, sárkányt idéző körvonalukat.

Közvetlenül a parton egy csapat lány ácsorgott. Pár évvel fiatalabbak voltak nála, a tengeri tajtékból pancsoltak, és bele-belerúgtak a homokba. Túlságosan félték a víztől ahhoz, hogy beljebb merészkedjenek, de a lábuk, a láb-száruk pucér volt, és a hűvös víznek nem tudtak ellenállni. Szinte már a sirályoknál is harsányabban visítottak.

Madeleine-hez és a parton tartózkodó többi nőhöz hasonlóan ők is feketébe öltöztek. Fekete, bő ujjú ingblúzuk alatt fekete úszóbugyogót viseltek, amely nyaktól térdig mindent eltakart, még a csuklójukat is. Mintha Bailey's Beach exkluzív strandját divatos öltözékű, csuromvizes boszorkányok szállták volna meg minden egyes nyári napon, déltájban.

Egy pár kocsiba fogott pej óvatos léptekkel végigballagott az apály után hátramaradt hosszú, kacskaringós, mozsatcsíkokkal mintázott homokon, és közvetlenül a tenger mellett megállt. A kocsiról kék libériát viselő inasok ugráltak le, és lekapkodták a jármű hátuljához bőrszíjakkal odaerősített nagy, rejtélyes csomagokat. Maddy feléjük fordult, hogy jobban láthassa őket. Az inasok fűgén felállítottak egy sáfránysárga csíkos sátrat, amelyben szőnyeget, vesszőből font széket és összecsukható asztalt helyeztek el, majd visszatértek a kocsihoz, hogy a benne ülő, magányos hölgynek segítsenek kiszállni. Ebben az időszakban a férfiaknak valójában nem lett volna szabad a parton tartózkodniuk, de mivel ők szolgák voltak, így a jelenlétük tulajdonképpen érthető volt.

Az ős hajú, görnyedt nő morcosan hunyorgott az erős fényben, de olyan gyorsan bekísérték a sátorba, hogy

Maddynek alig volt ideje szemügyre venni a ruháját díszítő, feketeborostyán-gyöngyöket és a mellére tűzött gránátbroszt. Leültették egy székbe, és a szélfúttá hajú szobalánya máris elkezdte kipakolni a piknikkosár tartalmát.

– Hmmm... – lehelte egy halk hang Maddy fülébe, és ezzel egy időben valaki lehuppant mellé a fövenyre. Madeleine rásandított a nővéreire, aki vigyorgott, nem viselt kalapkát, és mégsem perzselte meg a nap, azután visszanezett a sáfránysárga sátorban ülő nőre.

– Félelemmel vegyes tisztelet tölt el? – tudakolta vontatottan Katherine, miközben a karjára támaszkodott maga mögött, és mintha kizárólag az előttük fáradhatatlanul hullámozó tenger kötötte volna le a figyelmét. – Kellőképpen meg vagy szeppenne?

– Így kellene éreznem magam? – kérdezte Maddy.

– Bizony, kislány, de még mennyire! Ő ott Mrs. Astor. Az a bizonyos Mrs. Astor. Kővé dermedsz, ha a szemébe mersz nézni. Vagy inkább tűzoszloppá változol? Nem, várj csak, megvan! Kihúznak az előkelőségek névjegyzékéből, és aszott vénlányként halsz meg. – Színpadiasan megborzongott, de a mosolya nem halványult el. – Borzalom!

Madeleine természetesen tudta, hogy kicsoda Mrs. Astor, hiszen ezzel mindenki tisztában volt, csak még sohasem találkozott vele személyesen. A Force család és Astorék nem ugyanazokban a társasági körökben mozogtak. Emellett Maddy mindig is könyörtelen, inas, erős nőként képzelte el New York tiszteletre méltó, holland telepeseiktől származó előkelőségei, a Knickerbockerek nagyasszonyát.

Csakhogya erre nem számított. Erre a tömzsi, idős teremtésre, aki megretten a napfénytől, és akinek aranyozott porcelántányéron vágja fel kockára a homárt a szobalánya.

– És az kicsoda? – kíváncsiskodott Maddy fejével a kalapos férfi felé intve, aki hosszú léptekkel a sátor felé tartott. Egyértelműen nem inas volt, mégsem állította meg senki.

– Á! – felelte a nővére magabiztos, fensőbbbéges hangon, és lepöckölt a combjáról egy száradó hínárt. – Ó, kedvesem, Mrs. Astor fia, az ezredes.

Hm! – hümmögött magában Maddy.

A férfi megnyerőnek tűnt. Ezt már korábban is hallotta róla, de csak az iskolai pletykákból. Az iskolás lányok szóhasználatában a *megnyerő* sokszor mindössze ennyit jelentett: nem túl nagy mamlasz; vagy: még nem teljesen kopasz; esetleg: nem dagadt, mint egy disznó.

Azonban John Jacob Astor, társasági úr, ezredes, feltaláló és háborús hős a maga idősebb, metszett arcélú módján *valóban* megnyerő volt, valahogy úgy, mint Maddy apja... habár jobban belegondolva talán mégsem, sőt egyáltalán nem, mivel az ezredes szőke volt és bajuszos. Madeleine apja ellenben ősz volt, és borotvált arcú, emellett izmos és magas, mint... nos, senki sem volt hozzá fogható. Olyan fűrgén mozgott, hogy a lány alig tudta szemügyre venni, de az feltűnt neki – és élete végéig nem felejtette el ezeket a perceket a szeles, zord Rhode Island-i parton –, hogy a férfi mosolyogva tartott az anyja felé; hogy könnyedén, elegánsan és határozottan lépkedett a süppedős homokon; és hogy az ezredes futólag felé fordította a fejét, a szemébe nézett, felfigyelt rá, ahogy ott kuporgott.

Azután egy pillanatra *rámosolyogott*.

Mintha egy nyári napsugár hatolt volna át Madeleine-en, mintha egy édes, csodás és szörnyű dárda döfte volna át a szívét.

Azonban a férfi a következő pillanatban már el is tűnt a sátorban. Valaki kibontotta az előlapokat összefogó

zsinórt, és a vászonszárnyak ringva összezárultak – kívül csak a sáfránysárga-fehér minta maradt, meg a levegőben köröző sirályok rikoltozása.

– Maddy... – szólalt meg a nővére, és megfogta a karját. – Olyan fura képet vágsz. Jól vagy?

– Igen – felelte Madeleine. Kihúzta magát, és végigsimította a homlokát. Amikor megnyalta az ajkát, a teste minden pórusába, minden redőjébe beférkőző só és homok ízét érezte. – Pompásan vagyok.

Amikor legközelebb találkoztak, már nem számított láthatatlannak. Tizenhét éves volt akkor, és éppen bomlottan dalolt egy színpadon. Néha megperdült, ilyenkor a szoknyája meglibbent, és kilátszott alóla a divatos új cipő, amit Maddy kifejezetten erre az alkalomra vásárolt. Zöld növények omlottak végig a testén: sötétbarna fürtjei közé hosszú borostyánindákat, borzas fejű rózsákból, százszor-szépekből készült füzéreket ügyeskedtek be, és a tatárvirág szirmait – az ügyelő ezt találta a ruta helyet, amit sajnos nem tudtak beszerezni.

A tragikus sorsú, gyászoló Opheliát játszotta, és addig gyakorolta örült, boldogtalan énekét, míg teljesen elment a hangja. Két napot kellett pihennie, mire újra úgy szólalhatott meg, hogy nem volt berekedve.

*Meghalt, kimúlt ő, asszonyom;
Meghalt, kimúlt, bizony!
Fejtül neki zöld-hant gypágy,
Lábtul egy kő vagyon.**

* William Shakespeare: *Hamlet, dán királyfi*. Negyedik felvonás, V. szín. Arany János fordítása.

Több hétig tartó próbát követően a Junior League tagjaiból alakult társulatnak alkalma nyílt bemutatni a *Hamletet* Bar Harborban, igaz, mindössze két estén át, amelyből ez már a második előadás volt. A Casino színházterme mindig nagy népszerűségnek örvendett, és egyedül erre az alkalomra kapták kölcsön. Az előző esti premieren Madeleine remegett az idegességtől, ezen az estén azonban már jobban volt. Úgy érezte, mintha gyertyák forró lángjából, színpadi sminkből és virágokból alkotott lény lett volna, melyet átítat a költészet, a dal. A cipője sarka oly könnyedén koppant a színpadon, hogy néha úgy tűnt, mintha valóban lebegne.

A proscénium* szélét szegélyező fényeken túl, a le-
tompított fényű, katedrálüvegből készült csillár alatt néma,
szuszogó szörny ült: a közönség. Néha egy-egy fojtott kö-
högés hallatszott, és megcsillantak a fülbevalókat, nyakéke-
ket díszítő gyémántok, de ezt leszámítva a szörnyet nem
lehetett sem látni, sem pedig hallani. A maga némaságában
volt jelen, végül pedig tapsviharban tört ki.

Madeleine éppen a harmadik perdülésénél tartott, és
éppen azt énekelte:

*Míg meg nem csaltál, elveszesz,
Nem azt ígérted-e? Úgy is lett volna, esküszöm:
Ne jöttél volna be!***

Ekkor vette észre a férfit. Fogalma sem volt, hogy nem
figyelt fel rá már korábban, hiszen ott ült a nézőtéren, majd-
nem közepen. Egy démon, egy szellem sem bukkanhatott
volna elő gyorsabban a sötétségből. Astor ezredes keze

* A függöny és a színpad közötti terület. (A szerk.)

** I. m.

az ölében pihent, és a tekintetét egy másodpercre sem vette le róla. A színpad szűrt fényében csak szigorú arcvonásai sejlettek fel a homályból.

Madeleine cipőjének orra megcsikordult a deszkapadlón, majd megbotlott, és hirtelen megtorpant. Csend lett, a lány megfordult, és a színpad hátsó része felé pillantott. Ekkor vette észre, hogy a többi szereplő várakozón néz rá.

Biztos azért, mert ő következik. Csakhogy nem jutott eszébe a szöveg.

Tehetetlenül bámult vissza a többiekre, és hallotta, ahogy ver a szíve.

A színházterem végében valaki tüsszentett egyet, azután még egyet.

Dorothy Cramp, aki annyira irigyelte Madeleine-től Ophelia szerepét, hogy a Junior League-ből való kilépéssel fenyegetőzött, ellenségesen méregette a lányt Claudius király bádogkoronája alól.

– „*Mióta van így?*” – ismételte el Dorothy a végszavát, ingerülten megnyomva minden egyes szót.

Madeleine agya kitisztult: már emlékezett a dalára, vad táncára, és arra, hogy mit kell tennie. Elszavalta a szövegét, majd szirmokat és levelet hullajtva kiment a színpadról. Az előadás hátralevő részében a jobb oldali függöny egyik hasítékán át figyelte a férfit.

Amikor visszatapsolták a társulatot, csak úgy záporoztak a virágcsokrok a színpadra. A sokadik meghajlás után, a kullisszák mögött összegyűltek a szereplők, a műszaki személyzet, és mindenki egyszerre beszélt, felszabadultan nevetgélt. A kellékekből imbolygó halmokat raktak. Parókába és nadrágba öltözött karcsú, fiatal nők lökdösődtek nevetgélve, földre dobták fakardjaikat, kitömött zekéiket, és ölelkezve,

egymást csókolgatva áradoztak az előadásról, hogy milyen tökéletes, milyen látványos is volt. Elhatározták, hogy jövő-re próbát tesznek Molière-rel vagy Marlowe-val, és a világ egész biztosan ott fog heverni majd a lábuk előtt.

Madeleine válla véletlenül Dorothyénak ütközött. Kicsit bocsánatkérően, kicsit kihívóan rámosolygott, de Dorothy ügyet sem vetett rá, csak ment tovább.

A nézőtér bársonydrapériával díszített bejárata előtt egy jeles, egyben félelmetes asszonyság, Mrs. Ogden Mills állt. Madeleine egyetlen olyan alkalmat sem tudott felidézni, amikor a hölgynek ne ékesítette volna a nyakát legalább egy négysoros gyöngy nyakék. Az előadást követő nagy sürgés-forgásban és felfordulásban Mrs. Ogden Mills rendíthetetlennek tűnt, akár egy szobor. A Junior League elsőbálozó leányait ugyan teljesen magával ragadta a *megcsináltak és sikerült* szédült, csacska, pezsgő hangulata, de azért egyikük sem merészkedett volna a közelébe.

– Miss Force, ismeri az ezredest? – szólalt meg Mrs. Mills felvonva szemöldökét, és a mögötte álló férfi felé intett.

Madeleine természetesen nem ismerte, hiszen hivatalosan még nem mutatták be a társaságban. John Jacob Astor IV-nek pedig a világon semmi oka nem volt figyelni rá.

A lány még mindig az őrülési jelenethez volt öltözve, és a ruhájáról folyamatosan hullottak a fonnyadt szirmok, összekunkorodó levelek. A hajfonata kibomlott, a vállát a tatárvirág apró, fehér szirmai pettyezték. Lopva bele-nézett az egyik állódíszlethez szögezett, négyszögletes kis tükörbe, és egy fehérre púderezett, kipirosított arcot, feké-tével kihúzott halványkék szempárt és vérvörösre festett ajkat látott.

Az ezredes követte a tekintetét, és észrevette a tükröt. Madeleine orcája átforrósodott.

– Jack – folytatta derűsen Mrs. Mills, aki az egészségből semmit nem vett észre –, szeretném bemutatni önnek Miss Madeleine Force-ot, a Brooklynban, illetve az utóbbi időben már Manhattanben lakó William és Katherine Force leányát. Ma Opheliaként láthatta őt. Madeleine, bemutatom John Jacob Astor ezredet.

Madeleine-nek nem volt választása, kezet kellett nyújtania. A férfi meleg ujjai átfogták a kezét.

– Üdvözlöm – suttogta a lány.

– Üdvözlöm – visszhangozta halkán a férfi.

Madeleine úgy érezte, mintha cserben hagyta volna a látása, pedig az ezredes ott állt előtte. Nem annyira látta, mint inkább érzékelte a jelenlétét, a bőre meleg, napsütötte ragyogását, az ajka tapasztalatra utaló ívét, annak a férfinak a viselkedését, aki tudja, mit akar, és ez cseppet sem hozza zavarba, mert amihez csak hozzáér, az máris az övé.

Madeleine hirtelen ismét tizenhárom évesnek érezte magát. Újra a hullámok mosta parton volt, abban a pillanatban, amikor a tekintetük találkozott, és úgy tűnt, mintha a férfi mosolya egyedül neki szólt volna.

A bal válla mellett felvillant valami; halk pukkanás, majd kialudt a fény, ő azonban meg sem mozdult.

– Nagyszerű volt az alakítása ma este – jelentette ki az ezredes, és elengedte a kezét.

A lány nagy önuralommal megállta, hogy bizsergő tenyerét végighúzza a ruháján.

– Attól tartok, csinálhattam volna jobban is – válaszolta.

– Elképzelni sem tudom, hogyan lehetett volna ennél is jobb – felelte a férfi, majd biccentett Mrs. Mills felé, hátralépett,

és egy másodperccel később már el is tűnt, elvegyült a tömegben.

Mrs. Ogden Mills célzatos pillantást vetett Madeleine-re. A lány feszülten elmosolyodott, köszönőszavakat mormolt, aztán hálatelt szívvel lassan visszalépett a Junior League tagjai közé.

Csak pár órával később jött rá – miközben álmatlanul hevert az ágyán, és az ablakon át a holdfény ezüstözte, kavargó felhőket bámulta –, hogy a kulisszák mögül hallatszó pukkanás és villanás csakis villanófény lehetett. Egy fotográfus megörökítette, elorozta azt a pillanatot, amikor Astor ezredes először fogta meg a kezét.